

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4313/2023
06.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Витомир Драгић, адвокат из ..., против туженог „Generali osiguranje Srbija“ а.д.о. Београд, кога заступа пуномоћник адвокат Нађа В. Самац из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији странака изјављене на пресуду Апелационог суда у Београду Гж 3514/22 од 08.09.2022. године, у седници одржаној 06.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној на став први изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3514/22 од 08.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена на став први изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3514/22 од 08.09.2022. године.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 3514/22 од 08.09.2022. године у ставу другом и трећем изреке у односу на тужену ВВ из ... и предмет у том делу враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П 586/2019 од 07.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца АА и ББ и обавезан тужени да им на име накнаде штете плати и то: на име нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од по 75.000,00 динара и за претрпљени страх по 70.000,00 динара са законском затезном каматом од 07.06.2021. године до исплате у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде. У преосталом делу од досуђених износа од по 75.000,00 динара за претрпљене физичке болове до траженог износа од по 90.000,00 динара са каматом од пресуђења до исплате тужбенизахтев тужилаца АА и ББ се одбија. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле ВВ и обавезан тужени да тужилци на име материјалне штете на путничком моторном возилу марке „Сеат ...“ рег. бр. ... исплати износ од 396.220,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења 07.06.2021. године до исплате, све у року од 15 дана од дана

пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље ВВ да се обавезе тужени да јој на име трошкова обрачуна штете на возилу исплати износ од 15.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, као и захтев за исплату законске затезне камате на износ од 396.220,00 динара од 22.03.2016. године до пресуђења. Ставом четвртим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима АА и ББ солидарно исплати износ од 15.000,00 динара, а тужиљи ВВ 6.000,00 динара на име ангажовања адвоката – пуномоћника у мирном поступку остваривања накнаде штете са затезном каматом од 22.03.2016. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да им исплати износ од 38.561,00 динар на име трошкова саобраћајно-техничког вештачења и трошкова укупног ангажовања овог вештака. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова поступка исплати солидарно износ од 473.208,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3514/22 од 08.09.2022. године ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Обреновцу П 586/2019 од 07.06.2021. године у делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцима АА и ББ исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од по 75.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 70.000,00 динара све са законском затезном каматом од 07.06.2021. године до исплате, као и у делу става четвртог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцима АА и ББ солидарно исплати награду за ангажовање пуномоћника адвоката у мирном поступку накнаде штете у износу од 15.000,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања извршности одлуке до исплате и у том делу жалба туженог се одбија као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Обреновцу П 586/2019 од 07.06.2021. године у ставу другом изреке и у преосталом делу става четвртог изреке, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиље ВВ да се обавезе тужени да тужиљи исплати: на име накнаде материјалне штете на путничком возилу марке „Сеат ...“ рег. бр. ... износ од 396.220,00 динара са законском затезном каматом од 07.06.2021. године до исплате и на име накнаде за ангажовање пуномоћника адвоката у мирном поступку накнаде штете у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, као и захтев тужилаца АА и ББ да им тужени солидарно исплати законску затезну камату на износ накнаде од 15.000,00 динара за ангажовање пуномоћника адвоката у мирном поступку почев од 22.03.2016. године па до наступања извршности одлуке. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке пресуде Основног суда у Обреновцу П 586/2019 од 07.06.2021. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцима АА и ББ на име трошкова поступка солидарно исплати износ од 303.600,00 динара, а тужиљи ВВ да туженом „Generali osiguranje Srbija“ а.д.о. Београд, на име трошкова поступка исплати износ од 31.000,00 динара све у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиља ВВ је благовремено изјавила ревизију, побијајући другостепену пресуду у ставу другом изреке (у преиначујућем делу) и у погледу одлуке о трошковима поступка, а тужени побијајући другостепену пресуду у потврђујућем делу са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности

грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни новог тумачења права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете због претрпљене саобраћајне незгоде. Тужиоцима АА и ББ су досуђени одговарајући износи накнаде штете због претрпљеног физичког бола и претрпљеног страха. Наводи из ревизије туженог да је нејасно да ли се саобраћајна незгода догодила или није догодила указују на оспоравање утврђеног чињеничног стања, а основ за ревизију не може бити непотпуно или погрешно утврђено чињенично стање. Ревидент се не позива на другачије одлуке у погледу истог или сличног чињеничног стања. Стога нема основа да се посебна ревизија разматра у смислу уједначавања судске праксе.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене у односу на став први изреке другостепене пресуде, у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија туженог је недозвољена.

Сходно одредби члана 403. став 2. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете је поднета 22.03.2016. године. Вредност побијаног дела је 790.781,00 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус, произилази да је ревизије туженог недозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у преиначујућем делу на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП па је утврдио да је ревизија тужиле ВВ, основана.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 01.01.2015. године у ... догодила се саобраћајна незгода у којој је учествовало путничко моторно возило марке VW „Golf ..“, рег. број ..., којим је у тренутку саобраћајне незгоде управљао ГГ и путничко возило марке „Сеат ...“ рег. бр. ..., власништво тужиле ВВ, а којим возилом је управљао ДД. Том приликом у својству путника у возилу марке „Сеат“ налазили су се АА, ББ и ЂЂ. Возило марке VW „Golf ..“ у тренутку саобраћајне незгоде било је осигурано код туженог полисом обавезног осигурања од ауто-одговорности. Према налазу и мишљењу вештака саобраћајне струке од 11.03.2016. године, приложеном од стране тужилаца, произилази да је саобраћајна незгода настала као последица пропуста возача путничког возила марке VW „Golf ..“. Међутим, према налазу и мишљењу - експертизе саобраћајне незгоде комисије вештака од 23.03.2015. године урађена на захтев туженог, као и налаза и мишљења департмана за саобраћај факултета техничких наука

Универзитета у Новом Саду од 08.11.2018. године, које саобраћајно вештачење је одредио суд, искључена је могућност да су оштећења на означеним возилима настала у саобраћајној незгоди на начин наведен у тужби. Утврђено је да је оштећење на возилу „Сеат ...“ у великом проценту, тј. у висини од 396.220,00 динара и да представља тоталну штету.

Првостепени суд је у погледу захтева тужиле ВВ за накнаду материјалне штете пошао од чињенице да се иста има сматрати трећим лицем, те да у смислу члана 178. став 4. ЗОО има право на накнаду материјалне штете.

Апелациони суд није прихватио овакву аргументацију првостепеног суда у односу на тужбени захтев тужиле ВВ. Закључује да се иста не може сматрати трећим лицем, те да иста (по основу члана 178. став 4. ЗОО), с обзиром да је власник возила као опасне ствари која је учествовала у саобраћајној незгоди, те да нема право на накнаду штете по том основу. Даље, другостепени суд закључује да из налаза вештака, произилази да (мишљење департмана за саобраћајни факултет техничких наука Универзитета у Новом Саду од 08.11.2008. године), у предметној саобраћајној незгоди оштећења на предметном возилу нису могла настати на описани начин како је назначено у тужби и како је првостепени суд закључио, па имајући у виду чињеницу да тужиле ВВ није доказала која су оштећења на возилу, која су проузроковала тоталну штету на возилу и да су настала управо као последица предметне саобраћајне незгоде, односно није доказала узрочно последичну везу између поступања возача возила, осигураног код туженог, те обима висине штете на предметном возилу као последицу незгоде. На тужиле ВВ сходно члану 231. ЗПП био је терет доказивања. Како своје тврдње није доказала, то је преиначена првостепена пресуда и тужбени захтев тужиле одбијен као неоснован.

По оцени Врховног суда овакво правно становиште другостепеног суда у односу на преиначујући део пресуде, није прихватљиво. Наиме, из налаза и мишљења вештака, оштећења на возилу тужиле нису могла настати у предметној саобраћајној незгоди на начин на који тврди тужиле. Комисија вештака се није изјашњавала да ли је до саобраћајне незгоде могло да дође на описани начин, тј. како су тврдили тужиоци, сведоци и како је презентовано у скици лица места која је направљена од службених лица – полиције, приликом обављања увиђаја. Ради се о зимском периоду, на коловозу и поред коловоза је било снега, то је видљиво из приложених фотографија и из записника о увиђају. Ако нема доказа да је саобраћајне незгоде било, онда би такав налаз вештака био прихватљив. Међутим, из изведених доказа јасно произилази да је до саобраћајне незгоде дошло, и да постоје одређена оштећења на возилу тужиле.

Другостепени суд је пошао од погрешне примене материјалног права, што је за последицу имало и неправилно утврђено чињенично стање иако је отворена била расправа пред другостепеним судом и извођени одређени докази. Правилно је становиште другостепеног суда да се тужиле ВВ не може сматрати трећим лицем. Међутим, иста као власник возила има право на накнаду штете за оштећења на возилу, а сходно утврђеној кривици, тј. у зависности ко је проузроковао саобраћајну незгоду. Тих података у списима предмета нема, а што је од битног значаја за оцену основаности накнаде и висину накнаде штете на предметном возилу. Имајући у виду садржину налаза и мишљења вештака произилази да није извршена просторна временска анализа узрока и тока саобраћајне незгоде, а што је од кључног значаја за утврђивање кривице у погледу настанка предметне саобраћајне незгоде. Та чињеница и

њено правилно утврђење определиће да ли постоји или не постоји основ везано за тужилу за накнаду материјалне штете на предметном возилу.

У поновном поступку другостепени суд ће имати у виду примедбе Врховног суда, по истима поступити, затражити да се изврши детаљна допуна налаза и мишљења вештачења, а ради правилног утврђивања узрока и тока саобраћајне несреће и утврђивања постојања кривице у вези исте. По потреби извешће се и други докази и након правилне оцене свих изведених доказа суд ће донети правилну одлуку.

Како одлука о трошковима поступка зависи од одлуке о главној ствари то је иста морала бити укинута.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци под 3.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић